

8 évesen a közösség javát szolgálva

Mindössze 8 éves az a mexikói kislány, aki találmányával nemcsak elnyert egy rangos tudományos díjat, de számos alacsony jövedelmű családon is segít, hogy meglegyen a napi melegvíz-ellátásuk.

A Nemzeti Autonóm Egyetem (UNAM) díját most először kapta meg egy gyerek. *Xóchitl Guadalupe Cruz* egy olyan napenergiával működő vízmelegítő berendezést terve-

zett meg és készített el, amely csak újrahasznosított anyagokból áll. A fiatal tudós elmondása szerint napenergiával működő vízmelegítője egy tizenöt méter hosszú fekete öntözőcsőből, tíz feketére festett PET-palackból, műanyag kötöződrótból, falécekből, fekete nejlonból és újrahasznosított üvegtáblából áll. „Egy rossz hűtő üvegajtáit használtam, hogy üvegházhatást idézzek elő” – magyarázta Xóchitl. Az eszköz azért is létfonosságú lehet a helyi családok számára, mert sokan annyira szegények, hogy nincs pénzük vízmelegítő berendezésre költeni, az egyetlen lehetőségük, hogy fával fűtsék fel a fürdéshez szükséges vizet. Így tehát Xóchitl találmánya nemcsak meleg vizet biztosít közösségének, hanem

a fakitermelés mennyiségét is csökkenti.

A család segítségével a tetőre szerelték fel a berendezést, ami tulajdonképpen egy napkollektorra hasonlít. Xóchitl még arra is ügyel, hogy mindig gyorsan fürödjön, így hagyva meleg vizet kis öccsének is.

Elképesztő, hogy valaki már ilyen fiatalon foglalkozik környezete szükségleteivel, és felfedezi, hogy mivel tudná a leginkább segíteni azt. Nagy reménység lehet még a jövőben is!

Fordítás és összefoglaló:

Varga Éva, GreenDependent

Megjelent a *Kislányom* hírlevél 2019. áprilisi (112.) számában

A Föld utolsó hét napja

1970-ben, amikor már nemigen tudtam elhinni, hogy még időben tudatosíthatom országunk lakosságában az elkövetkező ökológiai válságot, azt a frivol szöveget írtam, amely feje tetejére állítja a Biblia teremtéstörténetét. Íme:

Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. De évmilliók múltán az ember végre elég okos volt. Így szólt: „Ki beszél itt Istenről? Magam veszem kezembe a jövőmet.” És kezébe vette, és megkezdődött a Föld utolsó hét napja.

Az első nap reggelén

az ember elhatározta, hogy szabad, szép és boldog lesz. Többé nem Isten képmása, hanem ember. És mivel valamiben hinnie kellett, hitt a szabadságban és a boldogságban, a számokban és a mennyiségekben, a tőzsdében és a haladásban. És biztonsága érdekében megtöltötte a rakétákkal és atomrobbanófejekkel a lába alatt lévő talajt.

A második napon

kipusztultak a halak az ipari vizekben, a madarak a vegyi üzemek által a hernyók számára előállított poroktól, a mezei nyulak az utamenti ólomfelhőktől, az ölebek a kolbász szép piros színétől, a heringek a tengerbe ömlött kőolajtól és

az óceán mélyére rejtett szeméttől. Mert a szemét radioaktív volt.

A harmadik napon

elszáradt a fű a mezőkön, és a lombzat a fákon, a moha a sziklákon és a virágok a kertben. Mert az ember maga csinálta az időjárást, és pontos terv szerint osztotta el az esőt. Csak kis hiba keletkezett a számítógépben, amely elosztotta az esőt. Amikor megtalálták a hibát, az uszályok már a szép Rajna száraz alján feküdtek.

A negyedik napon

négy milliárd emberből három milliárd elpusztult. Egyesek azokban a betegségekben, amelyeket az ember tenyésztett ki, ugyanis valaki elfelejtette bezárni azokat a tartályokat, amelyek a következő háborúhoz álltak készletben. És a gyógyszerekik semmit sem segítettek. Azoknak már túl sokáig kellett hatniuk a bőrkrémekben és a fehérpeccsenyékben. Mások éhen haltak, mivel közülük némelyek elrejtették a gabonasilók kulcsát. És átkozták Isten, aki mégiscsak adósuk volt a boldogsággal. Hiszen ő volt a Jóisten!

Az ötödik napon

az utolsó emberek megnyomták a piros gombot, mert fenyegetve érezték magukat. Tűz borította be a

földgolyót, a hegyek lángoltak, a tengerek elpárologtak, a városokban feketén álltak és füstöltek a betoncsontvázak. És a mennyei angyalok látták, a kék Föld hogyan válik pirossá, aztán piszkosbarnává és végül hamuszürkév. És tíz percre megszakították éneklésüket.

A hatodik napon

kialudt a világosság. Por és hamu takarta el a napot, a holdat és a csillagokat. És az utolsó csótány, amely egy rakétabunkerben maradt életben, elpusztult a túlságos melegtől, ami egyáltalán nem jött jól neki.

A hetedik napon

nyugalom volt. Végre. A Föld kopár és üres volt, és sötétség telepedett ama repedésekre és hasadékokra, amelyek a száraz földkérgen támadtak. És az ember lelke halotti kísértetként imbolygott a káosz fölött. Mélyen lent, a pokolban azonban érdekfeszítő történeteket meséltek egymásnak az emberről, aki kezébe vette a jövőjét, és a határozás fölzengett egészen az angyalok kórusáig.

Jörg Zink

Forrás: Francesco, 2018. június